Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 96 367 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**
X

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 2 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 28 april 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 5 mei 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 september 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven van 1 oktober 2012 in kennis gesteld.

Deze vormen de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas
U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U zou een koptische evangelische christen zijn afkomstig van Samalout in de provincie al Miniya. U bent opgegroeid in Amoudine. Uw moeder, uw twee broers en drie zussen wonen nog altijd in Amoudine. U huwde in 1995 met R.(…) I.(…) M.(…) (O.V.6.808.546). In 2003 verhuisde u naar Samalout. U bent gynaecoloog. In 2003-2004 opende u een eigen praktijk in Samalout die u uitbreidde in 2010. U was actief binnen de evangelische kerk. U trad op als spreker in de kerk en bood hulp aan de armen. Op 25 februari 2011 kwamen er twee onbekende personen naar uw praktijk. Ze waren lid van een extremistische moslimgroepering. Ze zouden u met de dood hebben bedreigd als u uw praktijk niet sloot. Ze waren er niet mee akkoord dat u als christen moslimvrouwen behandelde. Bovendien had u een speciaal programma ontwikkeld om vrouwen te stimuleren zwanger te wordenvan een zoon. Ook dit was volgens hen niet in overeenstemming te brengen met het islamitische geloof. Ze gaven u een maand de tijd om erover na te denken. Op 26 februari 2011 diende u klacht in bij de politie. Na 26 februari 2011 begonnen ze u telefonische en per sms met de dood te bedreigen als u uw praktijk niet sloot. Ze contacteerden u op uw gsm, op de vaste lijn van de praktijk en op uw huistelefoon. Op 21 maart 2011 werd u opgebeld door een patiënte. Ze waarschuwde u dat haar man van plan was u diezelfde dag te vermoorden. Na dit telefoontje besloot u naar Cairo te gaan, naar een vriend. Een paar dagen later vervoegde uw echtgenote zich bij u. Op 28 april 2011 verlieten jullie samen het land. Jullie zouden Egypte hebben verlaten vanuit Cairo met het vliegtuig. U reisde met een Egyptisch paspoort en een geldig visum voor België. Jullie kwamen op 28 april 2011 in België aan waar jullie op 5 mei 2011 een asielaanvraag indienden. Uw echtgenote roept dezelfde vluchtmotieven in als u.
Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw paspoort met Belgisch visum, het paspoort en visum van uw echtgenote, een certificaat van uw praktijk met vertaling, een klacht dd. 26/02/2011 met vertaling en een attest van de evangelische kerk in Amoudine met vertaling.
B. Motivering
Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.
Er kan immers weinig geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die de aanleiding vormden tot uw vlucht uit Egypte. U vreest in Egypte te worden gedood door een extremistische moslim-groepering omdat u als gynaecoloog moslimvrouwen behandelde en omdat u een speciaal geboorte-programma had ontwikkeld (CGVS, 14/09/2012, p. 10).
U en uw echtgenote hebben in de loop van jullie asielprocedure echter meerdere tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent jullie vluchtrelaas waardoor de geloofwaardigheid ervan ernstig wordt ondermijnd. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat jullie verklaringen over de vermeende telefonische bedreigingen, niet met mekaar stroken. Zo verklaarde u dat ze u ongeveer twintig keer hebben gebeld, meer bepaald op uw gsm, op uw vaste lijn in de praktijk en op uw thuistelefoon. U verklaarde dat uw echtgenote meestal thuis de telefoon opnam. Gevraagd hoeveel keer uw echtgenote de telefoon opnam, antwoordde u meer dan twee keer (CGVS, 14/09/2012, p. 13). Uw echtgenote, daarentegen, heeft uitdrukkelijk verklaard dat zij nooit thuis de telefoon heeft opgenomen toen die mannen belden (11/ 15673/B, CGVS, 14/09/2012, p. 5). Verder beweerde u dat ze ook uw echtgenote aan de telefoon hebben bedreigd. Ze zouden haar hebben gezegd dat ze haar gingen ontvoeren en verkrachten en dat filmen. U kunt niet zeggen hoeveel keer uw echtgenote werd bedreigd of wanneer, maar u beweert wel dat dit meer dan één keer is gebeurd (CGVS, 14/09/2012, p. 13, p. 14). Uw echtgenote daarentegen heeft verklaard dat ze de telefoon nooit heeft opgenomen en dat ze nooit zelf werd bedreigd (11/ 15673/B, CGVS, 14/09/2012, p. 5). Dergelijke verregaande tegenstrijdige verklaringen over de vermeende dreigementen, ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er mag toch worden verwacht dat jullie coherent kunnen weergeven of uw echtgenote al dan niet telefonisch werd bedreigd met ontvoering en verkrachting. Dat jullie dit niet doen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen.
Vervolgens zou u op 21 maart 2011 een telefoontje van een patiënte hebben gekregen die u waarschuwde dat haar echtgenoot u die dag wilde vermoorden (CGVS, 14/09/2012, p. 15). Ook hierover leggen u en uw echtgenote onsamenhangende verklaringen af. U verklaarde dat u na het vermeende telefoontje naar uw verpleger telefoneerde om te zeggen dat u die dag niet naar de praktijk kon komen. Daarop zou de verpleger uw echtgenote hebben opgebeld om te informeren wat er aan de hand was. Uw echtgenote zou vervolgens u hebben opgebeld en toen zou u haar hebben verteld over de telefonische waarschuwing van de patiënte (CGVS, 14/09/2012, p. 16). Uw echtgenote verklaarde echter dat u haar onmiddellijk zelf opbelde, nadat u het telefoontje van de patiënte had gekregen (11/ 15673/B, CGVS, 14/09/2012, p. 3).

U verklaarde dat u in de auto zat toen u het bewuste telefoontje kreeg. Nadat het gesprek was afgelopen, zou u onmiddellijk zijn doorgereden naar Cairo, naar een bevriende dokter. Daar zou u een week of tien dagen hebben verbleven (CGVS, 14/09/2012, p. 3, p. 15). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u, na het ontvangen van het telefoontje op 21 maart 2011, eerst naar uw familie in Amoudine ging, waar u enkele dagen verbleef alvorens naar Cairo te gaan (11/ 15673/B, CGVS, 14/09/2012, p. 3).

Verder blijken uw verklaringen omtrent het vertrek van uw echtgenote uit jullie huis weinig eenduidig te zijn. Zo verklaarde u dat uw echtgenote op het moment dat u vluchtte op 21 maart 2011 gewoon thuis was. U weet niet wanneer ze het huis zou verlaten hebben. U weet alleen dat ze tussen de drie en de zeven dagen na uw vertrek bij u kwam en dat ze intussen bij haar familie in Amoudine had verbleven. Wanneer ze het huis verliet om naar haar familie te gaan, weet u niet (CGVS, 16/09/2012, p. 3, 4). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat zij op 21 maart 2011, de dag zelf van het telefoontje, het huis verliet om naar haar familie te gaan (11/ 15673/B, CGVS, 14/09/2012, p. 2). Dat u niet zou weten dat uw echtgenote, die volgens u ook bedreigd werd, dezelfde dag jullie huis verliet, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vluchtrelaas.

Verder verklaarde u dat u na 21 maart 2011 niet meer telefonisch werd bedreigd. De laatste telefonische bedreiging kwam volgens u op 20 maart 2011. U verklaarde bovendien dat u na 21 maart 2011 uw simkaart verwisselde (CGVS, 16/09/2012, p. 13, p. 16). Uw echtgenote daarentegen beweerde dat u wel nog telefonisch werd bedreigd na 21 maart 2011 (CGVS, 16/09/2012, p. 6).

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat jullie mekaar tegenspreken over wat er met uw medische praktijk (waar al de bedreigingen rond draaiden) is gebeurd. Uw echtgenote verklaarde dat er na uw vertrek, een andere dokter, dokter M.(…), u verving en de praktijk verder open hield. Ze weet niet of de praktijk intussen nog open is of niet (11/ 15673/B, CGVS, 14/09/2012, p. 6). U verklaarde daarentegen dat uw medewerkers gedurende drie dagen na uw vertrek op 21 maart 2011 een vervanger zochten, maar dat ze niemand vonden en dat uw praktijk, drie of zeven dagen na 21 maart 2011 werd gesloten (CGVS, 16/09/2012, p. 7).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u verklaarde dat u na die telefonische bedreigingen, gewoon bleef verder werken. U en uw echtgenote bleven ook thuis wonen, op 200 of 300 meter van uw medisch centrum. U zou wel klacht hebben ingediend bij de politie, maar wist dat u van hen geen bescherming moest verwachten daar ze u dit zelf hadden gezegd. U verklaarde verder dat u geen speciale veiligheidsmaatregelen nam, nadat u werd bedreigd. Het enige wat u deed, was dat u niet alleen naar de praktijk liep, maar dat uw verpleger u vergezelde (CGVS, 14/09/2012, p. 9 p. 12, p. 14). Dergelijk gedrag valt bezwaarlijk ter rijmen met uw bewering dat u meer dan twintig keer per telefoon en twintig keer per sms met de dood werd bedreigd en dat uw vrouw werd bedreigd met ontvoering en verkrachting. Uw bewering dat u en uw echtgenote gewoon thuis bleven, dat u elke dag bleef werken en dat u niets speciaals deed om uw echtgenote in veiligheid te brengen, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Verder is het enigszins bevreemdend dat u naar aanleiding van de telefonische bedreigingen niet meer naar de politie bent gegaan, wat u na de aanvankelijke bedreiging van 25 februari wel had gedaan. Gevraagd waarom u dit niet hebt gedaan, antwoordde u dat de politie niets voor u kon doen. De politie zou bij uw eerste klacht wel een proces-verbaal hebben opgesteld, maar zouden u tevens gezegd hebben dat ze eigenlijk niets voor u konden doen. Ze zouden ook geen onderzoek hebben ingesteld (CGVS, 16/09/2012, p. 11, 14). Dat u desondanks bij daaropvolgende dreigementen toch geen tweede poging zou wagen om het onderzoek vooruit te helpen en bescherming af te dwingen, is eerder opmerkelijk en getuigt allerminst van de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees, temeer daar u nog enkele weken bleef voortwerken.

Verder legt u opmerkelijke verklaringen af over contacten die u na 21 maart met uw medewerkers heeft gehad (CGVS, 16/09/2012, p. 16). U verklaarde dat u vier verplegers in dienst had en drie artsen, allemaal koptische christenen (CGVS, 16/09/2012, p. 5). U zou hen op 22 maart nog hebben gecontacteerd waarbij ze u zouden hebben gezegd dat er mensen het centrum in de gaten hielden. Gevraagd wat er daarna nog gebeurde, verklaarde u vreemd genoeg dat dat niet van belang was en dat u geen contact meer had genomen met uw medewerkers. U zou immers het doelwit zijn. Dat dit niet van belang zou zijn, is echter zeer merkwaardig daar u verklaarde dat de bedreiging inhield dat u de praktijk, waar uw medewerkers ook in werken, moest sluiten. Dat u de verdere afwikkeling niet van belang zou vinden, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw vrees. Bovenstaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan uw vluchtrelaas

Uw loutere bewering dat er na uw vertrek nog mensen naar u kwamen vragen in de buurt van de kliniek (CGVS, 16/09/2012, p. 7) en dat u, twee maanden geleden, van een vriend hebt gehoord dat ze u willen liquideren, zelfs na heel veel jaren (CGVS, 16/09/2012), kan, in het licht van bovenstaande vaststellingen, vooralsnog niet overtuigen dat u toch een vrees voor vervolging hoeft te koesteren.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.
Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de situatie voor kopten in Egypte weliswaar enigszins zorgwekkend is, doch uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.
Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.
Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er geen sprake is van een binnenlands gewapend conflict. De media maken vooralsnog geen melding van veralgemeende veiligheidsproblemen waarvan de Egyptische bevolking het slachtoffer dreigt te worden. Voorts is het geweld waarvan actueel sprake in Egypte incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Er is aldus geen sprake van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen (zie bijgevoegde SRB: Egypte – Situation politique et sécuritaire, d.d. 23 augustus 2012).
De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.
De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. De paspoorten van u en uw echtgenote bevestigen uw identiteit, uw afkomst en uw reisweg, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. Het certificaat van uw praktijk bevestigt dat u een medische centrum had, hetgeen evenmin in vraag wordt gesteld. In verband met de klacht dd. 26/02/2011 dient te worden opgemerkt dat het voorleggen van documenten gepaard dient te gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen, zoals hierboven werd aangetoond, geenszins het geval is. Bovendien dienen er ernstige vraagtekens te worden geplaatst bij de authenticiteit van dit document. Vooreerst moet worden vastgesteld dat met het blote oog duidelijk blijkt dat de stempels op dit, volgens u originele document, ingescand is. Bovendien gaat het om een handgeschreven verklaring op een blanco blad gelijnd papier, zonder enig officieel briefhoofd. Aan het attest van de kerk kan evenmin veel bewijswaarde aan worden toegekend. Dergelijk document kan immers door eender wie en eender waar zijn opgesteld.
Ook inzake de asielaanvraag van uw echtgenote werd een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

<u>Ten aanzien van tweede verzoekster:</u>

"A. Feitenrelaas
U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U zou een koptische evangelische christen zijn afkomstig van Samalout in de provincie al Miniya. U bent opgegroeid in Amoudine. U huwde in 1995 met S.(…) I.(…) D.(…) B.(…) (O.V.6.808.546). In 2003

verhuisde u naar Samalout. Uw echtgenoot is gynaecoloog. In 2003-2004 opende hij een eigen praktijk in Samalout die hij uitbreidde in 2010. U hebt informatica gestudeerd. In juni 2010 opende u een schoonheidssalon. Dit zou u reeds in oktober 2010 hebben gesloten omdat het te veel werk was. Nadien hebt u niet meer gewerkt. U hielp soms in het kader van uw kerkgemeenschap met het verdelen van kledij onder de armen. In 2005 zou u zijn opgebeld door een extremistische moslim die eiste dat u hiermee stopte, hetgeen u dan ook deed. Na 2005 nam u niet meer deel aan het verdelen van kledij en bent u ook niet meer bedreigd. Op 25 februari 2011 kwamen er twee onbekende personen naar de praktijk van uw echtgenoot. Ze waren lid van een extremistische moslimgroepering. Ze zouden hem met de dood hebben bedreigd als hij zijn praktijk niet sloot. Ze waren er niet mee akkoord dat hij als christen moslimvrouwen behandelde. Bovendien had hij een speciaal programma ontwikkeld om vrouwen te stimuleren zwanger te worden van een zoon. Ook dit was volgens hen niet in overeenstemming te brengen met het islamitische geloof. Ze gaven hem een maand de tijd om erover na te denken. Op 26 februari 2011 diende hij klacht in bij de politie. Na 26 februari 2011 begonnen ze hem telefonische en per sms met de dood te bedreigen als hij zijn praktijk niet sloot. Ze contacteerden hem op zijn gsm, op de vaste lijn van de praktijk en op jullie huistelefoon. Op 21 maart 2011 werd hij opgebeld door een patiënte. Ze waarschuwde hem dat haar echtgenoot van plan was hem diezelfde dag te vermoorden. Na dit telefoontje besloot hij naar Cairo te gaan, naar een vriend. Een paar dagen later vervoegde u zich bij hem. Op 28 april 2011 verlieten jullie samen het land. Jullie zouden Egypte hebben verlaten vanuit Cairo met het vliegtuig. U reisde met een Egyptisch paspoort en een geldig visum voor België. Jullie kwamen op 28 april 2011 in België aan waar jullie op 5 mei 2011 een asielaanvraag indienden.
Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor ter staving van uw asielaanvraag: uw paspoort en een attest van de Evangelische Synode van de Nijl.
B. Motivering
Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend. Door het Commissariaat-generaal werd immers vastgesteld dat u dezelfde asielmotieven inroept als uw echtgenoot (CGVS, 16/09/2012, p. 3). In hoofde van uw echtgenoot werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de status van subsidiaire bescherming aangezien het vluchtrelaas dat hij inroept niet geloofwaardig is.
De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:
"(…)"
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 van het Protocol van de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus merken verzoekers vooraf op dat hun identiteit, hun nationaliteit en hun reisweg niet worden betwist. Naar aanleiding van de vastgestelde tegenstrijdigheden, stellen verzoekers dat tweede verzoekster een zwaar mentaal trauma heeft gehad en zij net voor het verhoor te horen had gekregen dat haar zoveelste IVF-behandeling mislukt was, waardoor zij aan geheugenverlies lijdt. Verzoekers kondigen aan dat zij dit zullen staven met een attest van de neuroloog en vragen zich tevens af waarom zij nooit de kans gekregen hebben om de tegenstrijdigheden tijdens hun gehoor te verduidelijken. Volgens verzoekers kan dit nochtans terug-gevonden worden in het gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal, dat zij als bijlage aan hun verzoekschrift toevoegen, en waarin te lezen staat dat de protection officer de asielzoeker moet confronteren met de tegenstrijdigheden. Tevens stellen verzoekers vast dat het gehoor blijkens het gehoorhandvest maximaal 4 uur mag duren en slechts uitzonderlijk verlengd kan worden om de doorslaggevende elementen vast te stellen en dat er anders een nieuwe datum moet worden vastgelegd. Tenslotte stippen verzoekers aan dat de protection officer aan het einde van het gehoor moet nagaan of de punten die essentieel zijn voor het nemen van de beslissing werden uitgediept en op exhaustieve wijze werden toegelicht. Verzoekers beweren dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het voorval dat eerste verzoeker tijdens zijn gehoor heeft aangehaald, waarbij zijn collega, dr. F. B. vermoord werd na een gelijkaardig dreigement, de incidenten die andere collega's van hem meemaak-ten gedurende anderhalve maand voor hun vertrek en de actuele vrees die verzoekers nog steeds

kennen na een recent telefoontje van een bevriende collega van verzoeker. Volgens verzoekers dienden ze minstens opnieuw te worden opgeroepen om de tegenstrijdigheden te verduidelijken en bijkomende informatie te verstrekken over de incidenten met collega-dokters. Verzoekers stellen dat één en ander wellicht te wijten is aan tijdsgebrek omdat op het einde van het interview bleek dat de tolk Arabisch moest vertrekken.
Vervolgens wijzen verzoekers erop dat eerste verzoeker wel degelijk weet wanneer hij zijn huis verliet, met name op 21 maart voor 12 uur. Waar de commissaris-generaal beweert dat eerste verzoeker geen verhoogde bescherming organiseerde en niet heeft aangedrongen bij de politie, opperen verzoekers dat zij niet geloofden dat de politie hen zou helpen. Verzoekers stellen dat de politie eerste verzoeker meedeelde dat hij de situatie zelf moest oplossen en dat ze zichzelf nauwelijks konden beschermen. Verder beweert verzoeker dat hij al op voorhand wist dat de politie op dit vlak niet erg actief is en dat hij volgens de wettelijke procedure klacht diende neer te leggen, waarbij hij onder andere verwijst naar het neergelegde proces-verbaal. Vervolgens geven verzoekers aan dat uit verschillende bronnen de moeilijkheden blijken waaraan Koptische christenen zijn blootgesteld, waarbij verwezen wordt naar internetbronnen uit Nederland, die verzoekers als bijlage bij hun verzoekschrift voegen. Eerste verzoeker vult ook aan dat hij zijn patiënten niet ongerust wilde maken en de aandacht niet wilde trekken.
Verzoekers wijzen erop dat het risico op vervolging moet worden beoordeeld, dat hun geloofsovertuiging niet wordt betwist en dat zij om die reden worden gediscrimineerd. Hierbij geven verzoekers aan dat tweede verzoekster in 2005 problemen kende omdat zij kleren aan de armen gaf, waardoor terroristen denken dat zij de Kerk een grotere rol willen laten spelen in de Egyptische samenleving. Verzoekers stellen ook dat hun kerkactiviteiten indirect verband houden met hun probleem. Verzoekers besluiten dat zij de gegrondheid van hun vrees voldoende aannemelijk hebben gemaakt en de beslissing zowel artikel 48/3 van de vreemdelingenwet als de materiële motiveringsplicht schendt.
In een tweede onderdeel van het middel met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, stellen verzoekers dat niet wordt gemotiveerd waarom hen het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd, waardoor artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt geschonden. Volgens verzoekers dient een prospectieve beoordeling van het risico op ernstige schade plaats te vinden en dient de verwerende partij in de toekomst te kijken. Verzoekers wijzen erop dat hun nationaliteit, identiteit en geloof niet worden betwist en dat in de beslissingen wordt erkend dat Koptische christenen in Egypte momenteel gevaar lopen, maar dat dit ondanks de CEDOCA-informatie wordt geminimaliseerd. Verzoekers stellen dat er internationale berichten zijn die laten geloven dat de situatie wel degelijk ernstig genoeg is om de subsidiaire bescherming toe te kennen. Verzoekers verwijzen hierbij naar de reeds aangehaalde uittreksels van internetartikels uit Nederland. Uit deze informatie vloeit volgens verzoekers voort dat zij wel degelijk een reëel risico op ernstige schade lopen dat volgens hen losstaat van de beoordeling van hun asielaanvraag omdat niet dient te worden beoordeeld dat de persoonlijke situatie van verzoekers tot het risico leidt, maar wel dat de situatie in zijn geheel op verzoekers betrekking heeft. Uit de vaststaande elementen, met name hun identiteit, hun nationaliteit, hun hoedanigheid van burger en hun geloof, blijkt dat hen het subsidiaire beschermingsstatuut moet worden toegekend. Verzoekers menen dan ook dat er sprake is van een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.
Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoekers, naast een kopie van het gehoorverslag, het Ambtsbericht toe van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken over de christenen in Egypte van 22 juni 2012, een internetartikel uit Trouw van 17 juni 2011 en een uittreksel uit het gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal.

2.2. In de bestreden beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, wordt integraal verwezen naar de beslissing in hoofde van haar echtgenoot, thans eerste verzoeker. Hierin wordt gesteld dat er weinig geloof wordt gehecht aan het relaas van eerste verzoeker die Egypte zou hebben verlaten omdat hij als Koptische christen en gynaecoloog moslimvrouwen behandelde en omdat hij een speciaal geboorteprogramma had ontwikkeld. De commissaris-generaal wijst hierbij op tegenstrijdige verklaringen van eerste verzoeker en zijn echtgenote over de telefonische bedreigingen, waarbij tweede verzoekster uitdrukkelijk ontkende dat zij ooit de telefoon heeft opgenomen en ooit zelf werd bedreigd. In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op verzoekers' uiteenlopende verklaringen over de wijze waarop tweede verzoekster werd verwittigd van de waarschuwende telefoon die haar echtgenoot op 21 maart van een patiënte ontving en over het gedrag van eerste verzoeker daarna, waarbij hijzelf verklaarde dat hij naar een bevriende dokter in Caïro ging, terwijl tweede verzoekster verklaarde dat hij naar zijn familie in Amoudine ging. De commissaris-generaal wijst er ook op dat de verklaringen van verzoekers over het vertrek van tweede verzoekster uit hun huis weinig eenduidig zijn omdat eerste verzoeker beweerde niet te weten wanneer zijn echtgenote het huis verliet, terwijl tweede verzoekster beweerde op 21 maart, de dag zelf van het telefoontje, het huis te hebben verlaten. Tevens werd vastgesteld dat eerste verzoeker verklaarde dat hij na 21 maart 2011 niet meer telefonisch werd bedreigd,

terwijl zijn echtgenote beweerde dat dit wel nog het geval was. Verzoekers bleken elkaar luidens de eerste bestreden beslissing ook tegen te spreken betreffende de actuele stand van zaken van de medische praktijk van eerste verzoeker. Daarnaast wordt in deze beslissing aangestipt dat eerste verzoeker na de telefonische bedreigingen gewoon bleef werken en dat verzoekers gewoon thuis bleven wonen, dat ze weliswaar klacht hadden ingediend bij de politie, maar zelf gezegd hadden dat ze geen bescherming hoefden te verwachten. Verder wordt erop gewezen dat zij geen speciale voorzorgsmaatregelen namen behalve dat eerste verzoeker niet alleen naar de praktijk liep, maar dat een verpleger hem vergezelde. Het feit dat eerste verzoeker niets speciaals deed om zijn echtgenote in veiligheid te brengen, zo wordt in de beslissing gesteld, ondanks zijn bewering dat zij meer dan 20 keer per telefoon en meer dan 20 keer per sms met de dood werd bedreigd, ondermijnt de ernst van de ingeroepen vrees. In de beslissing wordt eveneens gesteld dat verzoeker na zijn eerste klacht geen tweede poging meer heeft ondernomen om bij de politie bescherming af te dwingen. De commissaris-generaal merkt ook op dat eerste verzoeker geen contact meer had opgenomen omdat hij de verdere afwikkeling niet belangrijk achtte.
Met betrekking tot de toestand van Koptische christenen in Egypte wordt in de eerste bestreden beslissing op grond van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, gesteld dat het loutere feit Kopt te zijn en de daaraan gekoppelde discriminatie niet als vervolging of ernstige schade kan worden gekwalificeerd. Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Egypte wordt in de beslissing op grond van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie besloten dat het geweld incidenteel en gelokaliseerd van aard is en dat de impact op het leven van gewone burgers gering is waardoor er geen sprake is van willekeurig geweld in het kader van een openlijk militair conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Tenslotte stelt de commissaris-generaal vast dat de door verzoekers neergelegde documenten niet in staat zijn de appreciatie van hun asielaanvraag om te buigen.

2.3. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren en dat deze dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. De Raad stelt vast dat de tegenstrijdigheden als dusdanig door verzoekers niet worden betwist of weerlegd. Verzoekers trachten enkel het geheugenverlies van tweede verzoekster aan te reiken als rechtvaardiging voor de vastgestelde tegenstrijdigheden voor zover die gestoeld zijn op haar verklaringen. Het beweerde geheugenverlies, dat wordt toegeschreven aan een mislukte IVF-behandeling, wordt echter niet in het minst met objectieve gegevens onderbouwd. Verzoekers kondigen weliswaar een neurologisch attest aan, maar dit wordt niet aan het verzoekschrift toegevoegd en evenmin ter terechtzitting neergelegd. Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat de cognitieve capaciteiten van tweede verzoekster zouden zijn aangetast en kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen allerminst worden verschoond. Waar verzoekers stellen dat zij de kans niet zouden hebben gekregen om een aantal van de vastgestelde tegenstrijdigheden te verduidelijken, treedt de Raad de verwerende partij bij in haar repliek ter terechtzitting dat er geen enkele wettelijke verplichting bestaat om verzoekers met hun onderling tegenstrijdige verklaringen te confronteren en hen de kans te geven hierbij verduidelijkingen aan te brengen. Zoals in de nota met opmerkingen wordt gesteld, is de commissaris-generaal op grond van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel verplicht om een asielzoeker te confronteren met verklaringen die strijdig zijn met de door hemzelf eerder afgelegde verklaringen, doch niet met verklaringen die niet zouden samenvallen met deze van zijn echtgenote. De Raad ziet trouwens niet in op welke wijze de door verzoeker geciteerde voorschriften uit het gehoorhandvest (Verzoekschrift, bijlage 5), niet zouden zijn nageleefd. Waar verzoekers opmerken dat zij nog bijkomende verduidelijkingen zouden wensen te verschaffen omtrent de verklaringen van eerste verzoeker over een moord op een collega in 2007, de incidenten waarvan andere collega's ongeveer anderhalve maand voor hun vertrek het slachtoffer werden en hun actuele vrees omwille van een recente telefoon, stelt de Raad vast dat verzoekers hiertoe blijkens het gehoorverslag wel degelijk werden uitgenodigd. Aan eerste verzoeker werd immers in fine van het gehoor gevraagd of hij alle problemen verteld had die aanleiding gegeven hebben tot zijn vertrek (stuk 6, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS, 14 september 2012, p. 17) en aan tweede verzoekster werd uitdrukkelijk de vraag voorgelegd of zij nog iets wenste toe te voegen (stuk 7, gehoorverslag tweede verzoekster, 14 september 2012, p. 7). Hoewel uit het gehoorverslag, op de loutere bewering van de raadsman van verzoekers na (Ibid., p. 8), niet kan worden opgemaakt dat er sprake was van tijdsgebrek, maken verzoekers niet aannemelijk dat zij hierdoor zouden zijn benadeeld. Bovendien dringt zich de vaststelling op dat verzoekers hun verzoekschrift niet aangrijpen om over de aangehaalde gebeurtenissen meer duidelijkheid te verschaffen en dat zij hierover evenmin ter terechtzitting mondelinge toelichting

geven. Verzoekers tonen niet aan dat het noodzakelijk zou zijn hen opnieuw op te roepen om de tegenstrijdigheden te verduidelijken.

2.4. De Raad stipt aan dat verzoekers uitgaan van een foutieve lezing van de bestreden beslissingen waar zij beweren dat daarin wordt gesteld dat eerste verzoeker niet zou weten wanneer hij zijn huis verliet. Zoals hierboven samengevat, blijkt uit de bestreden beslissingen dat de commissaris-generaal enkel vaststelde dat eerste verzoeker weinig eenduidige verklaringen aflegde over de vraag wanneer zijn echtgenote het huis verlaten heeft. De kritiek van verzoekers mist bijgevolg elke grondslag.

2.5. Het gedrag van verzoekers valt moeilijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekers herhalen weliswaar dat zij niet geloofden dat de politie hen zou helpen, maar uit het door verzoekers neergelegde proces-verbaal (stuk 21, Documenten, klacht d.d. 26 januari 2011 + vertaling) blijkt duidelijk dat de verbalisant de eenmalige feiten van bedreiging in de praktijk van eerste verzoeker verder zou onderzoeken en een aantal onderzoeksdaden zou stellen. Hieruit blijkt wel degelijk een bereidwilligheid vanwege de autoriteiten. Hoewel eerste verzoeker verklaarde dat er op de dag dat hij stopte met werken nog niemand van de politie was langsgeweest (stuk 6, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS, 14 september 2012, p. 11), heeft hijzelf evenmin enige demarche ondernomen om verder te informeren naar de stand van zaken van zijn klacht. Bovendien heeft eerste verzoeker geen verdere klachten neergelegd naar aanleiding van de latere, op het eerste gezicht veel meer ingrijpende, herhaalde telefonische bedreigingen (Ibid., p. 14). Eerste verzoeker is er blijkbaar van overtuigd dat het initiatief bij de politie moet liggen (Ibid.), hetgeen niet vereist wordt door artikel 48/5, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat een beschrijving bevat van de bescherming die moet worden geboden. Een en ander doet vermoeden dat verzoekers de problemen die ze kenden zelf niet als ernstig kwalificeerden. Ook het feit dat eerste verzoeker gewoon bleef werken en geen enkele voorzorgsmaatregel nam – behalve dat hij zich op weg naar de praktijk door zijn verpleger liet vergezellen – en ook zijn echtgenote niet in veiligheid bracht, doet afbreuk aan de ernst van de beweerde problemen.

2.6. De commissaris-generaal kon op grond van het geheel van de gedane vaststellingen rechtsgeldig tot het besluit komen dat het asielrelaas van verzoekers ongeloofwaardig is. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag en kunnen zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn, zoals verzoekers beweren.

2.7. Van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag is slechts sprake in geval van een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen de welke een staat niet kan of wil beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 104-105).
Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een *"minimum level of severity"* bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162).
Voor zover verzoekers van mening zijn dat zij louter omwille van het feit dat zij Koptische christenen zijn en afkomstig uit Egypte in aanmerking moeten komen voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, merkt de Raad op dat uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 22, Landeninformatie, SRB, Egypte, Chrétiens en Egypte, 25 juni 2012), blijkt dat er inderdaad sprake is van discriminatie van Koptische christenen, maar dat deze niet als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bedoeld in de bepalingen inzake subsidiaire bescherming kan worden gekwalificeerd. Het internetartikel uit Trouw dat verzoekers als bijlage bij hun verzoekschrift hebben gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 4) bespreekt enkele gewelddadige incidenten tussen moslims en christenen in Caïro,

waarbij de autoriteiten zich volgens de christenen al te terughoudend opstellen. Hetzelfde blijkt uit het Thematisch Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (Verzoekschrift, bijlage 3), waaruit verzoekers de visie van mensenrechtenorganisaties citeren. De Raad stelt vast dat deze informatie aantoont dat het verkrijgen van de vereiste bescherming voor Koptische christenen niet altijd vanzelfsprekend is, hetgeen het klimaat van discriminatie zoals in de bestreden beslissing wordt beschreven, andermaal bevestigt. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat men in Egypte louter omwille van zijn Koptisch christelijke overtuiging zou worden vervolgd of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffing zou worden blootgesteld. De hypothetische beweringen van verzoekers dat zij, naar aanleiding van een aantal caritatieve activiteiten van tweede verzoekster en hun engagement in de Kerk door extremisten als staatsgevaarlijk zouden worden beschouwd, doen hieraan geen afbreuk.

2.8. Naar aanleiding van de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Egypte in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet zijn verzoekers van mening dat uit de informatie die door de commissaris-generaal wordt aangebracht (stuk 22, Landeninformatie, SRB, Egypte, Situation politique et sécuritaire, 23 augustus 2012) en uit de hierboven reeds besproken bijlagen bij hun verzoekschrift wel degelijk een reëel risico op ernstige schade blijkt. De Raad stelt echter vast dat alle bronnen gewag maken van lokaal en incidenteel geweld, doch niet van een situatie van willekeurig geweld. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren is het bijgevolg geenszins onredelijk dat de commissaris-generaal tot het besluit kwam dat er actueel in Egypte voor burgers geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 1 van het Protocol van de status van vluchtelingen of van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Er werd evenmin een schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiverings-plicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	F. TAMBORIJN